

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra BRAGE-SNAK

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 536.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig08val-shoot-idm139746838335296.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Dette pantsatte *Odins-Øie*, som de Lærde har meent laae i *Maanen*, eller, endnu meget længere borte, i *Solen*, det, har jeg nemlig fundet, er dog til Lykke paa Jorden endnu, for, en Aften »i det klare Maaneskin«, da jeg var raadvild og red paa *Sleipner* hen til gamle *Mimer* at bede ham om et Glas gammel Miød, da sad han og sov og havde formodenlig selv kiget for dybt i Brønden eller i Glasset, og Odins-Øiet laae paa Bordet i en Valnød-Skal, og jeg vilde jo ikke stjæle det, for det er der ingen Lykke ved, men jeg laande det rigtig nok uden Forlov, og vel vidste jeg i Førstningen ikke, om det skulde sidde i Nakken eller i Panden, men jeg blev ved at prøve selv det 537 Allerurimeligste, til det kom paa et Sted, hvor jeg kunde see med det, og det Første, jeg fik Øie paa, det var *Sælland*, og De veed nok selv, hvad man der kan see med sine egne Øine, især i Mai, naar Bøgen er sprunget ud og Skibene gaaer, og selv de forstokkede *Engelskmænd* maa tilstaae, her er smukt, skiøndt det ikke staaer i deres Veiviser, men seet med det pantsatte Odins-Øie var Alting dog endnu meget smukkere, og især var Damerne, som gik til den grønne Lund »at lyde paa Fuglesang« saa yndige, at jeg tabde Øiet paa Bordet, og saa vaagnede *Mimer*, og slog mig over Fingrene og læste op for mig om Laan uden Forlov, som et fint Navn paa grovt Tyveri, saa jeg blev hedere om Ørene end de unge Herrer, naar jeg tager dem med paa Cathedret, men saa gav han mig dog et Glas Miød ovenpaa, og siden sommetider, naar den Gamle er i det gode HjØine og jeg kan sige ham en Pudsighed, der morer ham, saa laaner han mig selv det pantsatte Odins-Øie at see lidt i, og det er Grunden til disse vore halv-hedenske Forsamlinger, for i Sommer, da jeg var kommet paa Farten, besøgte jeg naturligviis ogsaa *Mimer* og traf den Gamle i hans allerbedste Lune, hvorved jeg ogsaa kom i Aande, saa det morede ham at skiemte med mig, og saa spurgde han mig, om jeg ikke havde Lyst til at see *Grækenland*, som jo dog var meget smukkere end baade *Engeland* og *Dannemark*? Dels stødte det mig nu lidt paa *Dannemarks* Vegne, og dels kiender jeg den Gamle og veed hvordan man skal tage ham, naar man vil have Gavn af ham, saa jeg sagde: jeg vidste nok, at Grækenland var i Raabet for sin mageløse Deilighed og især for sine Damer, men dels var det nu af de Dage, da jeg brød mig synderligt om Damerne, og dels turde jeg i alle Henseender godt vove Dannemark imod Grækenland og især de Danske Dammers Munde mod alle de Græske Næser. Det stødte ogsaa ham lidt, men kun paa *Mansketterne*, og paa *Mansketterne* der har man endogsaa *Lov* til at støde Damerne, og maa det tit, naar man vil have dem til at vende sig, saa man kan see dem i Ansigtet, saa *Mimer* blev ikke vredere end at han slængde Odins-Øiet hen til mig, og sagde med sit *Lokesmil*: der, Du tappre Holger Danske! see nu selv! Det var naturligviis det jeg vilde, og lod mig det ikke sige to Gange, og jeg skal ikke nægte, at *Grækenland* og *Grækerinderne*, seet med det Øie, var noget ganske Andet end jeg havde tænkt, men jeg tabde derfor ingenlunde Forkiærligheden for Danmark og Dannekvinderne, men fik kun Lyst til at giørc en Sammenligning, og stjal mig til med det Samme at kaste et 538 Blik mod Hjemmet, hvorved jeg opdagede en stor Hemmelighed, men lod som ingen Ting, gav *Mimer* Øiet igien med Tak for Laan og bød Farvel, som det syndes lidt slukøret, og jeg saae ret, hvor det gottede den Gamle, der altid stikler paa mit *Danske Sværmeri*, som han meende nu at have givet sit Banesaar.